

РЕШЕНИЕ

№ 7230

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11993** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Д. А. Н., чрез адв.М. В., срещу решение от 15.10.2025г. постановено по НАХД № 11301/ 2025г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 11-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-015932/07.07.2025 г., издадено от началник на група при „Пътна полиция” - СДВР, с което на Д. А. Н. е наложено административно наказание глоба в размер на 3 000 лева и лишаване от правоуправление, за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 1 ЗДвП на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 1 ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено при непълнота на доказателствения материал и неизяснена фактическа обстановка. Излага доводи, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършването на твърдяното нарушение. Счита, че районния съд не е провел съдебно следствие, в хода на което да се извърши пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая, не е положил усилия и не е изпълнил задълженията си по служебно събиране на доказателства. Твърди, че не са налице обстоятелства, които по категоричен начин да водят до извода за наличие на някоя от двете хипотези на посочената разпоредба. Сочи, че не е приложен снимков материал, а съдът не е направило опит да събере такъв. Излага доводи, че първоинстанционният съд не е

взел предвид допуснатото съществено процесуално нарушение при съставяне на АУАН, а именно, че свидетелят М. първоначално се е подписал като свидетел на установяване на нарушението, а след това и като свидетел на отказа на водача да подпише акта за установяване на административно нарушение. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, оспорва касационната жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 12.06.2025 г., около 00:40 ч. жалбоподателят Н. управлявал лек автомобил , ДК [рег.номер на МПС] (негова собственост) в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица].

По същото време, на същото място и със същата посока на движение св. Н. А. управлявал лек автомобил , ДК [рег.номер на МПС] . В района на кръстовището на [улица]и [улица]Н. и А. поотделно взели решение за провеждане на състезание с управляваните от тях автомобили, като форсирали двигателите на същите и ускорили, значително над разрешената за пътния участък скорост.

В района на кръстовището на [улица]и [улица]двамата отново форсирали двигателите и потеглили рязко.

До кръстовището на [улица]и [улица]двамата водачи се движели успоредно, с превишена скорост и форсиране на двигателите. Зад тях със служебен автомобил се движели полицейските служители – свидетелите Д. Г., К. С. и А. М., които от самото начало наблюдавали действията им, но поради ограничението на скоростта и възможностите ползвания от тях патрулен автомобил, успели да ги настигнат, едва на кръстовището с [улица], където им подали светлинен и звуков сигнал, извършили им проверка и им съставили актова за установяване на административно нарушение.

Въз основа съставения АУАН и въз основа доказателствата по преписката, наказващият орган издал атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 1 ЗДвП наложил на жалбоподателя Д. А. Н. глоба в размер на 3 000 лева и лишаване от правоуправление, за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т. 1 ЗДвП.

При тази фактическа обстановка Софийски районен съд е приел, че съставеният АУАН и НП са издадени от компетентни лица и че сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 и по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН са спазени. В мотивите към решението са изложени подробни съображения относно липсата на допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват основание за отмяна на

наказателното постановление, както и относно съставомерността на вмененото на касатора деяние. Приел е, че цитираното нарушение е формално и ангажирането на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не е обвързано с настъпването на определени негативни последици. Съдът е счел, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да я преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение. Следва да бъде посочено и това, че решението на СРС е в съответствие с вече формираната практика на АССГ.

Същевременно, при постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗА вр.чл.218, ал.2 АПК.

По изложените съображения, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3391 от 12.09.2025 г. по НАХД № 4898 от 2024 г. по описа на СРС, НО, 21 състав

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.